

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Moravská zemská knihovna v Brně poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů Digitální knihovny MZK podléhá autorským právům. Využitím Digitální knihovny MZK a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z Digitální knihovny MZK není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Mysteria amorosa**

Autor: **Nebeský, Jan**

Vydavatel: **Kosterka**

Vydáváno v letech: **1899**

Stránky: **108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116**

SUBTILNÍ SRDCE

Bylo to v elegantně hnědém boudoiru v modravě vonném kouři cigarett, který jakoby dělal vše subtilní a nuançované svou jako kadidlovou vůní a modrými svity na nábytku. Seděli intimně okolo malého stolku, finessní a dobráctí. Hovořili skoro šeptmo, schvěle, až šustěly jejich jednoduché ale vybrané kabátce.

Otomar mluvil; byl to slušně silný, trochu nepohyblivý. ač elegantní hoch s vyšedlou už touhou v očích a trochu trpkým, ale resignovaně klidným úsměvem. „... Mně je, jakobych nebyl nikdy líbal. Poznal jsem už tolik děvčat a je mi, dívám-li se na ně, jako bych byl s nimi nikdy ani nemluvil, tak málo cítím, že jsou mým majetkem. Užil jsem mnoho lásky a cítím se právě tak, jako bych toužil a ještě nikdy nedosáhl — vše zdá se mi jen hrou přítomnosti. Proč nezůstane aspoň vůně na rtech po polibcích? Ale to zhola nic... Pak může člověk říci směle, jako malý roztoužený chlapec: Já nemiloval, já nelíbal. Čím to je? Jsou sny

jen proto tak krásny, že vlastně nejsou ničím víc než sny? Líbáme v děvčatech a dobýváme preludy? . . .“

Modravé obláčky cigarett dělaly scénu ještě intimnější a měkce znatelnější v obrysech.

Šla jemná hudba dušemi.

Zdalo se, že všechny v hrdle něco dojmutím dusí. Byli dnes přespříliš affinovaní. Mluvil Emil, nervósní, nepřírozně vytáhlý, zevnějškem nesuggestivní. „Když jsem se ponejprv rozechvěl v polibcích a objetí Matildy, bylo to za klidně vonného večera při romanticky jasném měsíci. Zdalo se mi, že jí i šaty svítí, slzy štěstí a dojmutí zářily jí v zraku takovou krásou — byl jsem šťasten, hrozně šťasten v onen večer . . .“

Později nesvítíl tak měsíc, bývalo zamračeně a všedně, Matildy laskání jsem uvyk' a neokouzlovalo mě, stalo se mi zvykem.

Marně jsem celoval vždy různá bohatství těla a rozličným způsobem — necítil jsem Matildu . . . Odejel jsem pak do hor.

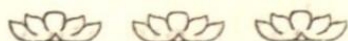
Romantické, hnědé pásmo hor s lesní

silnou vůní, věčnou samotou, s pasoucími se stády melancholických krav pobíhajících okolo salaší na večer a zvonících svými zvonky — vše to mi náhle a živě připomnělo Matyldu. Nikdy jsem ji nemiloval jako tam. Duše se mi zdála tak široká a vše ve mně říkalo: Kdyby zde byla Matylda...! A pak jsem přišel domů všecek stýskavý a vyplakaný, líbal jsem zas a šeptal s Matyldou — a přece docela všední mně přišla... Nemám ji vůbec rád. Svou illusi miluju. Její laskání se mi však stalo zvykem a nemohu si ho odepřít, jako si nemohu odepřít cigarety...“

Karlovi bylo nejvíce do pláče. Měl subtilní srdce, a svou touhu všem citlivým duším osudně vlastní, touhu po všem ženství si omezil, zharmonoval ji v jediné štěstí z polibku s bledou passivní Otylou. Mluvil tence a zvonivě: „Každá láska i ta nejšťastnější je nešťastná. Štěstí lásky je krásným motýlem, který se tak třpytí a hraje barvami na slunci a nelíbí se nám chycený. Štěstí lásky je krásnou toninou hudebního nástroje. Co máme dělat, milujeme-li ji, abychom jí dosáhli, abychom

ji procítili, abychom se jí naplnili a nesevšedněli si jí a aby přec v nás zůstala živá. Ton klavíru je hypnoticky krásný a proto ho musíme milovat, ale není hmotný a proto nemůže být náš a to je to bolestné tajemství . . .“

Pak se rozešli. Na duši skoncentrování, přátelé, kteří nemají společnými cíle a podniky, ale podobně jemné zásvity barev v srdci, společnou řeč duší jemnou jako hudba přeslice. A proto bratři.

Karel byl jemný hoch. Byl jarní hvězdnatý večer, jaké miloval. Procházel se v alejích. O čem jiném zpívaly ty hvězdy než o věčné touze? O čem jiném šeptaly stromy, než o polibcích jaké neexistují? A o čem ty sníš srdce? Asi o tom, jak něco bolí jemnou sladounkou bolavostí, věčně, neslyšně, neurčitě a snivě
Otomare, Emile!

Karel měl rád Otylu. Jemné chvění její rtů miloval, když se mu nabízela k líbání skoro v křečovitě oddanosti a dobrotě, jemné její vlásky miloval, které voněly až

omamovaly duši. Její oči měl rád, milující ideál a měkké něhy a přivírající se v objetí příliš svíravém.

Její jemnou, tichou a svatou, její duši miloval. Její duši, když plakala bolem lásky trochu raněné, její duši, když sen bloudil jí z očí, sen o něčem, co je tak měkké, hedvábné a bílé, že ani není . . . Její duši, kterou mu dala celou, poklad ryzího, snivého a tajemného ženství. A tu její duši chtěl mít. Tu duši vonící jako noční fialy, neurčitě uchvacující v srdci rozkošným zalháním stesku, jako modulování vánočních koled — několik tónů, jen několik takových tónů — — ale kdo je slyšel — —

Karel plakal. Besídky voněly, na obloze plály bílé hvězdy a večerem šel chladivý vánek a vůně z usínajících a ještě si před spaním trochu šeptmo hovořících lip.

Karlova duše byla perla, kalná a krásně mléčně bílá.

Její jemnou, tichou a svatou, její duši miloval.

Tu její dušičku chtěl. Tu měkkou a odanou. Její důvěřivé pohledy mluvily extaticky, že je celá jeho, a když se ji

na to ptal, odpovídala mu mlčelivými, blouznivými polibky.

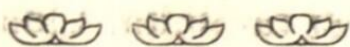
A přec po ní věčně toužil jako po klavírových zázracích, nebyla tedy jeho.

Ah tu prostou její oddanost miloval. Tu zadumanou neodpovídající něhu její. tu zapřenou bolest a tichý úsměv celého štěstí v něm.

Miloval ovečky Ofelie, které na každé přání ať kruté, ať pod cennou velké oběti nemožné, odpoví oddaně, bezmocně a rády svým sotva slyšeným, krotkým: „Yes, my prince“.

Tolik narcissů vonělo v srdci, tolik pláčů se zvedalo vzhůru a nechtěl přec už víc nic od všech těch děvčat nikdy nespatřených a krásných a ryze ženských — jen ji, jen svou Otylu chtěl, tak ji chtěl, aby cítil, je má, je má a ji neranil a jeho to nebolelo.

Měl jedinou hvězdu v duši, bílou a milou.

Odrazil veslem lodičku od břehu. Otyla seděla naproti. Byl mračivý, smutný večer, musila z domu utéci, aby byla s Karlem.

Jeli tiše a mlčky. Měla za pasem konvalinky, malé, něžné a ubohé. Karel při nich myslil na její duši. Díval se na ně. „Na, vem si je, Karle . . .“ Připnula mu je s ochotnou něhou na prsa. Líbal jí vlásky. Voněly levandulí a loď se houpala sladce a hebce. Měl svá kolena opřena o její drobná a vlažná, a její punčoška tiskla se k jeho noze bolavou láskou. Cítil jak ho milovala. Byli tak sami na řece, sami dva, bledá mladá srdce.

Co byla ta Otyla, ta Otylka, jež mu dávala vše co měla, něhu, prostotu, lásku, nevědouc sama proč, kladouc mu jen svou hlavu na rameno, aby byla u něho? Snivá, zamklá duše.

Snad i ona chtěla si jím naplnit duši, proniknout ho a mít celého v sobě věčně, věčně

Přestal veslovat. Dala mu obnažená ramínka do jeho loktů. Měkká, děcká, chladem se chvějící ramínka. Líbal ji, tu Otylku jedinou.

Měla měkké, vonné tělíčko a jím jí voněly celé šaty i střevíčky, a ta její duše, ta musila být ještě vonnější a měkčí.

Něco jí pošeptal do ouška. Stiskla se k němu ještě více a maličko smutně zavrtěla hlavou. Ale on pošeptal a chvěl se sladounce: „Prosím Tě, Otylko“ A tu již neodpověděla. Šeptalo něco v její duši, v očích to svítilo neurčitě a teskně, ale tak passivně, Karlovi se to zdálo, jako nějaké sladké: *Yes, my prince*

Lodička šplounala tiše a lehce . . . Tiché vody, tiché vody, jste hodně hluboky vy tiché vody?

Měla hlavičku opřenou o bílé raménko a trochu těžce dýchala. Jemné slzičky se jí chvěly v oddaných očích. Sukni měla trochu nedbale ohrnutou pod kolénka, až bylo vidět více než obrubu té spodní, bělounek a čisté, vlasy voněly levandulí v sladkém nepořádku

Karel nevesloval. Celý stesk nekonečných tónů do vysoka v modulacích nej-
sladčích v něm zalkal bolavou marností.

Jak ji miloval, jak ji chtěl políbit duši, tu její duši, dušičku

Otylko, milenko, sestřičko, trpitelko!

Líbal na ruce její korálky, pak zved' na lodičce spadlé konvalinky a myslel na jejich lásku. Nedosažená, nešťastná, věčně . . .

Proč byl tak jemný? Byla mu stále tak cizí a krásná, nebyla jeho a to bolelo. Ale jak se slučuje duše s duší? Nevěděl to, cítil jen, že takto ne.

A teď pozvedla oči k němu nemluvic, bez výčitky, ale smutně, lítostí k němu, jehož měla tak bez příčiny, hrozně ráda — jakoby chtěla říc': „Bylo to zbytečné, jen bolestné pro nás oba, já věděla, že to není to . . .“

Ano, to nebylo to.

Červenec 1898.